

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ปล่อย

ENTER

ทดลองอ่าน

คนนั้นซะ

放开那个女巫

18

ERFER
ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอ็นเรอรั๊คส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอรั๊คส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

หลังพิธีราชาภิเษกสิ้นสุดลง โรแลนด์ไม่ได้หลงละเลิงกับตำแหน่งของตนอยู่นาน เพราะเวลานี้เป้าหมายของเขาไม่ใช่แค่การครอบครองอาณาจักรเกรย์คาสเซิล แต่เป็นการนำมวลมนุษยชาติสู่กับเผ่าพันธุ์อื่นในสงครามแห่งเจตจำนงพระเจ้า

แต่หนทางระหว่างนั้นกลับขรุขระกว่าที่คิด หนึ่งในแม่มดคนสำคัญของเขาประสบเหตุไม่คาดฝันระหว่างทำภารกิจ ส่วนคณะสำรวจที่เขาส่งให้ออกไปตามหาแร็กก็พบกับวิหารต้องสาปสุดอันตราย ปริศนาเก่ามากมายยังไม่ทันคลี่คลายก็เจอปริศนาใหม่มาทับถมเสียแล้ว แต่ไม่ว่าอย่างไรแผนการของเขายังคงต้องดำเนินต่อ โรแลนด์จะไม่ยอมหยุดเพราะอุปสรรคแค่นี้แน่นอน!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บีคส์

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างชั้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหาไม่ประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง ชาติกรรม
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ประวัตินักเขียน

เออร์มู ชื่อจริงคือเงิน รู่ เกิดเมื่อปี 1985 ที่มณฑลหูหนาน จบการศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมโยธา อาชีพหลักคือวิศวกรโยธา อาชีพรองคือการเป็นนักเขียน เขาชื่นชอบงานเขียนประเภทวิทยาศาสตร์-แฟนตาซี และยังสนใจประวัติศาสตร์พัฒนาการด้านอุตสาหกรรมอีกด้วย

งานเขียนแรกสุดของเออร์มูเริ่มต้นขึ้นบนแพลตฟอร์มออนไลน์ JJWXC เมื่อปี 2005 แต่เรื่องแรกของเขาเนื้อหาค่อนข้างสั้น ต่อมาเขาได้เข้ามาเป็นนักเขียนนิยายบนแพลตฟอร์มออนไลน์ในเครือ Yuewen Group ก่อนจะเข้าร่วมเป็นสมาชิกของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทยในปี 2018 จึงถือได้ว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ในด้านการเขียนมาสิบกว่าปี

'ปล่อยแม่มดคนนั้นซะ' ผลงานจากปี 2016 ของเขา เหมาะสมอย่างยิ่งกับคุณลักษณะสำหรับงานเขียนยุคใหม่ที่ว่า 'ยิ่งยาวยิ่งสนุก' และถึงแม้จะเป็นเช่นนี้ เขาก็ยังคงไม่ทิ้งอาชีพเดิม

เออร์มูไม่ได้แยกตัวตนของการเป็นนักเขียนและวิศวกรออกจากกัน แต่อย่างใด ตรงกันข้ามเขากลับรู้สึกว่าการทำงานคือส่วนหนึ่งของประสบการณ์ในชีวิตคนเรา และยังช่วยในเรื่องของจินตนาการและการเขียนได้อีกด้วย ซึ่งโดยทั่วไปแล้วเขาจะใช้มันในการวางพล็อตเรื่องแบบละเอียด จากนั้นจึงค่อยเริ่มลงมือเขียน

ความหวาดกลัวเกิดจากความไม่รู้ หากมนุษย์มีอาจล่วงรู้ทุกสิ่ง
เช่นนั้นก็ไม่มีทางหลีกเลี่ยงความกลัวได้

ตอนที่ 1031

พระราชแห่งเกรย์คาสเซิล (1)

ขณะเดียวกัน

ณ เมืองกลอรี

ฮอร์ฟอร์ด ควินน์ผู้ได้ยินเสียงนาฬิกาตีบอกเวลาเที่ยงวันวางปากกาขนนกในมือลง ก่อนจะทอดมองออกไปทางตะวันตกเฉียงใต้ อย่างอดไม่ได้

ข่าวการขึ้นครองราชย์ของวิมเบิลตันที่สี่ไม่เพียงแพร่กระจายไปทั่วทั้งเกรย์คาสเซิล ในอาณาจักรดอร์นเองก็มีคนนำเรื่องนี้มาป่าวประกาศเป็นจำนวนมาก หากไม่มีอะไรผิดพลาดไปจากกำหนดการบนประกาศ เวลานี้พระราชานุญาตนั้นคงจะขึ้นสวมมงกุฎแล้ว

นับว่าเร็วมากจริงๆ

ฮอร์ฟอร์ดอดทอดถอนใจไม่ได้ โรแลนด์อายุน้อยกว่าแอนเดรียแค่ไม่กี่ปี แต่ตอนนี้กลับกลายเป็นพระราชผู้ไม่อาจต่อกร ข้ายังขยายอำนาจมาถึงอาณาจักรเพื่อนบ้านได้เรียบร้อยแล้วด้วย

หลังจากทำศึกกับราชวงศ์โมยาไปก็อาจมีเหล่าขุนนางภายในอาณาจักรดอร์นบางคนที่ไม่รู้จักชื่อจริงของวิมเบิลตันที่สาม ทว่า

กลับมีน้อยคนที่ไม่รู้จักชื่อโรแลนด์ วิกเบิลตัน ตอนแรกข่าวลือต่างๆ เกี่ยวกับพระราชานแห่งเกรย์คาสเซิลวนเวียนอยู่แค่ในสมาคมการค้าใต้ดิน ภายหลังถึงได้พรั่งพรูออกมาสู่โลกภายนอกเหมือนกับไฟลามทุ่ง

เมื่อสามปีก่อนเขายังเป็นเพียงผู้ปกครองเมืองเล็กๆ อันแสนห่างไกล ซ้ำยังเป็นเจ้าชายที่ได้รับคำดูถูกมากที่สุดในราชวงศ์วิกเบิลตัน

การที่เขาขยายอำนาจได้รวดเร็วเช่นนี้นับว่าเป็นเรื่องที่น่าเหลือเชื่ออย่างมาก จะใช้คำว่าสัตว์ประหลาดมานิยามก็คงไม่ถือว่าเกินจริง การกระทำส่วนใหญ่ของเขาเองก็มักทำให้ผู้คนสับสนมึนงง อย่างพิธีราชาภิเษกในครั้งนี้ นับแต่อดีตมาไม่เคยมีพระราชานองค์ใดเลือกจัดพิธีราชาภิเษกในเดือนแห่งปีศาจเหมือนอย่างเขามาก่อน

ปกติพระราชานประเภทนี้มักจะปรากฏตัวในช่วงที่บ้านเมืองกำลังวุ่นวาย แต่เมื่อคิดโยนไปถึงสงครามแห่งเจตจำนงพระเจ้าแล้ว ฮอว์ฟอร์ดกลับรู้สึกว่ามันอาจเป็นจุดเริ่มต้นของการเปลี่ยนแปลงสุดพลิกผันของโลกใบนี้

"ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาท" เสียงขององครักษ์ดังขัดความคิดเขา "ท่านฮิลล์ ฟอกส์สั่งจดหมายมาพะยะค่ะ"

"อ้อ" ฮอว์ฟอร์ดได้สติกลับมา "เปิดอ่านให้ข้าฟังทีสิ"

"พะยะค่ะ"

'ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาท' ช่างเป็นคำเรียกที่ชวนให้คนลุ่มหลงได้ง่ายยิ่งนัก เขาเป็นหัตถ์ให้พระราชามาเกือบยี่สิบปี พูดคำว่า 'ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาท' มาแล้วนับพันนับหมื่นครั้ง เดิมนึกว่าตัวเองจะไม่หวั่นไหวกับถ้อยคำพรอคนี้ แต่ในตอนที่ได้ยินผู้อื่นเรียกขาน เขากลับรู้สึกเหมือนบางอย่างในใจพลันพองโตขึ้นมา

เช่นนั้นก็ต้องยกความดีความชอบให้กับพระราชานแห่งเกรย์คาสเซิลแล้ว

ฮอว์ฟอร์ดรู้ว่าที่เขาสามารถนั่งบนบัลลังก์ได้โดยไม่มีขุนนางคนใดกล้าโต้แย้งเป็นเพราะเขามีอำนาจการเพือนบ้านคอยสนับสนุนอยู่ พวกตระกูลใหญ่เหล่านั้นไม่ได้กลัวมีดดาบในมืออัศวินตระกูลคิวนน์ แต่พวกเขากลัวเสียงฟ้าผ่าที่สามารถถล่มทุกสิ่งให้ราบเป็นหน้ากลองได้ ในช่วงที่สถานการณ์กำลังเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ การเอาชนะตาชีวิตของตระกูลไปผูกไว้กับกล่องของเกรย์คาสเซิลถือเป็นวิธีที่ฉลาดที่สุด

"บนจดหมายระบุว่าคณะสำรวจแร่ของเกรย์คาสเซิลกำลังเดินทางเข้ามาในอาณาจักรดอร์วินพะยะคะ พวกเราหวังว่าจะได้รับความช่วยเหลือ และการสนับสนุนจากพระองค์"

"แจ้งเรื่องนี้กับเอิร์ลโลซี ให้เขาพาอัศวินออกไปต้อนรับเสีย" ฮอว์ฟอร์ดสั่งการทันที "อย่าลืมแจ้งผู้ปกครองเมืองต่างๆ ด้วยละ พวกเราต้องให้ความร่วมมือกับคณะสำรวจอย่างเต็มที่"

"พะยะคะ!"

เกาะแกรนด์ดยุก เขตทะเลของอาณาจักรวุล์ฟฮาร์ท

แม้ที่นี้อยู่ไกลเกินกว่าจะได้รับผลกระทบจากเดือนแห่งปีศาจ แต่ความเย็นขึ้นจากลมทะเลที่พัดผ่านขึ้นมามนึ่งอยู่ตลอดก็ทำให้สภาพอากาศในเมืองหนาวเย็น บนถนนจะแฉะและมีคนสัญจรไปมาไม่ถึงหยิบมือ มีเพียงตรงท่าเรือเท่านั้นที่พอจะเห็นคนทำงานอยู่บ้าง

ด้วยเหตุนี้เพิงขายเหล้าที่ตั้งอยู่ข้างโกดังท่าเรือจึงค่อนข้างสะอาดตาหลักๆ แล้วจะขายเหล้าราคาถูกให้พวกลูกเรือดื่มเพื่อความอบอุ่น ดังนั้นเมื่อเทียบกับร้านเหล้าที่สามารถบังลมหนาวได้แล้ว แยกที่มากที่นี้ส่วนมากก็แค่แฉะมาดื่มเหล้าขับไล่ความเย็นที่อยู่เฉพาะ น้อยคนนักที่ดื่มเหล้าเสร็จแล้วยังนั่งอยู่ในร้านต่อ แต่เวลานี้ด้านหน้าเพิงขายเหล้ากลับมีคนมารวมตัวกันเกือบร้อยคน

หญิงผู้สวมชุดเก่าๆ คนหนึ่งกำลังจับจ้องคนเหล่านั้นอยู่

"ฟารรีนา" มีคนเรียกเสียงเบา "เจ้าดูอะไรนะ พวกเราต้องไปแล้วนะ"

"ปีศาจ" เธอตอบ

"อะไรนะ..." อีกฝ่ายหน้าเปลี่ยนสีไปทันที

"ข้าได้ยินคนพูดถึงปีศาจ" หญิงสาวผู้ถูกเรียกว่าฟารรีนาพูดทวนอีกครั้ง "รออีกเดี๋ยวค่อยไปเถอะ โจ"

ชายคนนั้นลังเลเล็กน้อย สุดท้ายจึงโน้มศีรษะเข้ามากระซิบว่า
"ขอรับ... พระสันตะปาปา"

"นี่ไม่ใช่คำสั่ง" ฟารรีนาโบกมือปฏิเสธแล้วก้าวเข้าไปหากลุ่มคนเพื่อฟังให้ชัดขึ้น

"ข้าไม่เคยเห็นสัตว์ประหลาดที่นั่นกลัวถึงเพียงนั้นมาก่อนเลย ปีกของพวกมันยาวกว่าตัวคนเสียอีก เขี้ยวก็ใหญ่เท่ามือ กำแพงเมืองใช้ป้องกันพวกมันไม่ได้สักนิด!" ต้นเสียงเหมือนจะมาจากพ่อค้าคนหนึ่ง พอถูกฝูงชนรุมล้อมไว้เช่นนี้เขาก็ยิ่งดูคึกคักเป็นพิเศษ คำพูดที่หลังไหลออกมายังดังขึ้นเรื่อยๆ "แต่ไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัวที่สุด บนตัวปีศาจพวกนั้นยังมีปีศาจอีกชนิดหนึ่งอยู่ ดูแล้วเหมือนคน แต่รูปร่างใหญ่กว่ามาก หอกที่ปาออกมาเหมือนกับมีลูกตา ทั้งเร็วและแรง เพราะไม่สามารถกันพวกมันไว้ได้เลย! ตอนนั้นข้ากลัวจนเกือบฉีรดกางเกงตัวเอง"

กลุ่มคนพากันฮุดลมหายใจเอือก

"จริงหรือ เช่นนั้นก็เท่ากับว่าไม่มีใครทำอะไรมันได้นะสิ"

"หากมันอยู่แต่บนฟ้า พวกเราก็ทำอะไรไม่ได้อยู่แล้ว!"

และมีบางคนแสดงท่าที่ดูถูกออกมา

"เจ้าคุยโวมากกว่ากระมัง ปีศาจอะไรกัน เจ้าแยกความต่างของสัตว์หรือกับปีศาจออกหรือ"

"นั่นสิ ลองไปเดินเล่นที่เฮอรัมีสดูสักหน่อยเถอะ ที่นั่นสัตว์ประหลาด

อะไรก็มีหมด แต่เจ้าจี้ราดง่ายเช่นนี้ ระวังน้องชายจะแจ้งจนหลุดออกมาล่ะ"

"อูย พวกเจ้าจะไปรู้อะไร!" พ่อค้าคนนั้นตะโกนลั่น "นั่นเป็นชื่อที่พระราชาริแลนด์ วิมเบิลตันทรงใช้เรียก พระองค์ประทับอยู่ที่ดินแดนตะวันตกมาหลายปีแล้ว พระองค์จะไม่รู้ถึงความแตกต่างระหว่างสัตว์สูรกับปีศาจเขียวหรือ หากจะให้ข้าพุดนะ พวกสัตว์สูรก็เป็นเหมือนผู้อพยพที่เร่ร่อนไปมา ส่วนปีศาจคือกองทัพที่ได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี! เจ้าเคยเห็นสัตว์สูรรวมกลุ่มกันบุกโจมตีเมืองหรือ"

"หากที่ข้าพุดมาเป็นความจริง เช่นนี้เกรย์คาสเซิลจะรับมือไหวหรือ"

"เจ้ายังไม่เข้าใจ จริงอยู่ที่ตอนนั้นสถานการณ์อันตรายมาก แต่จู่ๆบนกำแพงเมืองก็มีเปลวไฟกับสายฟ้าสว่างวาบขึ้นมาพร้อมเสียงปังๆราวกับลูกเห็บตก!" น้ำลายของเขากระเด็นไปทั่ว "แค่ชั่วพริบตาปีศาจก็ระเบิดกลางอากาศ เศษเนื้อปลิวว่อนไปทั่ว มีนาข้าวยังมีปีศาจตัวหนึ่งตกลงมาหน้าโรงแรมที่ข้าพักอยู่ บนอกมันมีรูโหว่ขนาดเกือบเท่าขามไม่รู้ว่าคุณเขาทำได้อย่างไร!"

"รถหน้าไม้ยังทำเช่นนั้นไม่ได้เลย หากเป็นอย่างที่เจ้าว่ามาจริงๆ พระราชาองค์นั้นคงแข็งแกร่งทัดเทียมกับพระเจ้าแล้วกระมัง"

"ฮ่าๆ หาไม่แล้วเจ้าคิดว่าพระองค์ทรงกำจัดศาสนจักรได้อย่างไรละ"

เมื่อได้ฟังคำพูดประโยคนี้นี้ฟารีนาก็พลันกำหนดแน่วทันที

ใจคิดใหญ่ของเธอเอาไว้ ก่อนจะส่ายหัวให้เอียงเงิบๆ

"ข้ารู้" เธอสูดหายใจเข้าลึกแล้วคลายมือออก "เรื่องนี้เจ้าคิดว่าอย่างไร"

"พระจันทร์สีเลือดยังไม่ปรากฏขึ้นบนโลก ตามหลักแล้วไม่ใช่เวลาที่ปีศาจควรจะโผล่มาบนดินแดนร้าง แต่คำอธิบายเรื่องปีศาจของเขา

คล้ายกับสิ่งที่บันทึกอยู่ในคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์มากกว่าจะเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นเอง ดังนั้นข้าเองก็...ไม่อาจแยกแยะได้เช่นกัน" โจเซงักไปเล็กน้อย ก่อนจะเผยสีหน้ากังวลออกมา "แต่เรื่องพวกนี้..."

"ไม่เกี่ยวกับพวกเราอีกแล้ว" ฟารรีนาช่วยต่อประโยค "เจ้าพุดดุกใจ พวกเราต้องแก้ปัญหาของตัวเองก่อน"

หลังจากผู้รักษาการพระสันตะปาปาอย่างทคเกอร์ ธรี่เสียชีวิตลง เธอก็ทำตามคำสั่งเสียของอีกฝ่ายโดยการนำกองกำลังพิพากษาที่เหลืออยู่นี้ออกมาจากเมืองศักดิ์สิทธิ์ จุดประสงค์ก็เพื่อไปสร้างศาสนจักรแห่งใหม่ขึ้นที่เกาะแกรนด์ดยุก ที่นั่นเคยเป็นสถานที่ตั้งของสมาคมบลัดแพงก์ หลังจากถูกกวาดล้างแล้วศาสนจักรก็ส่งคนเข้าไปประจำการเพื่อป้องกันไม่ให้แม่มดย้อนกลับมาอีก ที่นั่นจึงเป็นจุดหมายอันเหมาะสมให้พวกเธอหนีไปตั้งหลักมากที่สุด

แต่คิดไม่ถึงว่าข่าวการล่มสลายของศาสนจักรจะมาถึงเร็วกว่าผีเท้าของพวกเธอ หลังจากรู้ว่าเฮอร์มีสพ่ายแพ้แล้ว มุขนายกบนเกาะแกรนด์ดยุกก็เลยยอมรับสถานะที่ศาสนจักรมอบให้อีก หากแต่หนีไปเข้าร่วมกับพวกขุนนางแล้วกลายเป็นเอิร์ลของเกาะแทน ข้ำร้ายยังจับทูตของศาสนจักรไปแขวนคอไว้นอกเมืองด้วย

การหักหลังที่ว่าทำร้ายจิตใจของเหล่าทหารพิพากษาอย่างรุนแรง หลังจากนั้นทหารหลายนายจึงพากันถอนตัวออกไปจากกลุ่ม จนถึงตอนนี้พวกเขามาอยู่ที่เกาะแกรนด์ดยุกได้ครึ่งปีแล้ว แต่กลับต้องคอยหลบๆ ซ่อนๆ ไม่ต่างจากพวกอันธพาลใต้ดิน หากไม่สามารถชูธงของศาสนจักรขึ้นมาได้อีก เก่งกว่าศาสนจักรคงต้องจบสิ้นลงในมือของเธอแล้ว

ทางเดียวที่จะช่วยให้ศาสนจักรรอดพ้นจากสถานการณ์ล่อแหลมนี้ได้คือกำจัดพวกทรยศให้หมด

แต่ส่วนที่ยากก็คือในมืออีกฝ่ายมีนักรบลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าอยู่

นี่ต้องเป็นศึกหนักอย่างแน่นอน

"พวกเราไปกันเถอะ" ฟารรินำdingหมวกขึ้นมากลุมศึกระยะ ก่อนจะเหลือบมองเพิงขายเหล้าเป็นครั้งสุดท้าย

พ่อค้าคนนั้นยังคงพูดไม่หยุด "ที่นั่นมีเรื่องน่าสนใจเยอะเยอะมากมาย! อย่างเช่นเรือเหล็กสีดำที่ใหญ่เท่าภูเขาขนาดย่อม อาคารมหึมาที่เทียบท่ากับหอคอยสวรรค์แล้วยังสูงกว่าไม่รู้ตั้งเท่าไร ขอเพียงได้ไปเยือนสักครั้งย่อมไม่มีทางลืมแน่นอน!"

"เจ้าเล่ามาให้หมด เดียวข้าเติมเหล้าให้เจ้าเอง!"

"ทั้งหมดนี้เป็นฝีมือของเจ้าชายลำดับที่สี่เช่นนั้นรี"

"อืม แน่นอน แต่เจ้าเรียกพระองค์ว่าเจ้าชายไม่ได้แล้วนะ เพราะตอนที่ข้าออกจากเมืองเนเวอร์วินเตอร์มา พระองค์ได้ตัดสินพระทัยจะขึ้นครองราชย์อย่างเป็นทางการแล้ว! ส่วนวันที่ก็...เดี๋ยวข้าคิดก่อนนะ เอ่อ...น่าจะเป็นวันนี้ล่ะ!"

"โอ้ เช่นนั้นพระองค์ก็ทรงกลายเป็นพระราชานแห่งเกรย์คาสเซิลแล้วสิ"

"ฮ่าๆๆ ถูกต้อง" พ่อค้ายกแก้วที่มีเหล้าอยู่เต็มขึ้นมา "ในเมื่อเวลาประจวบเหมาะเช่นนี้ข้าก็ขอดื่มฉลองให้พระราชานแห่งเกรย์คาสเซิลสักแก้วแล้วกัน!"

"แต่พระราชานแห่งเกรย์คาสเซิล!" ทุกคนพากันชูแก้วในมือของตน

พระราชาน...แห่งเกรย์คาสเซิลอย่างนั้นหรือ ฟารรินำพลันผุดยิ้มเยือกเย็น เจ้าสร้างอาณาจักรแสนรุกรหาของเจ้าต่อไปเถอะ เมื่อสงครามแห่งเจตจำนงพระเจ้ามาเยือน โลกนี้ย่อมเหลือเพียงเศษซาก ข้าเร็วพวกเราจะต้องได้เจอกันในนรกที่แท้จริงแน่นอน สิ่งเดียวที่ต่างกันคือใครจะได้ไปก่อนไปหลังเท่านั้น หากครั้งนี้ไม่อาจเอาชนะพวกทวยศได้ ข้าก็จะไปก่อน แต่หากข้าชนะ ข้าก็ขอรอฟังข่าวเจ้าตกลงไป

14 ปล่อยแม่มดคนนั้นซะ 18

ยังชุมนุมรจากที่นี้แล้วกัน

พระราชโอรสแลนค์ วิมเบิดัน

ตอนที่ 1032

พระราชแห่งเกรย์คาสเซิล (2)

ปลายสุดของซิลเวอร์สตรีม ณ ทะเลทรายในดินแดนใต้สุด

ไบรอันนั่งรอฟังข่าวจากแนวหน้าอยู่ในกระท่อมเย็บๆ ตรงหน้าเขา ยังมีกุเอลส์ เบิร์นเฟลมซึ่งเป็นผู้นำของกลุ่มไวลด์เฟลมและทูรัมซึ่งเป็นผู้อาวุโสของกลุ่มพราวด์แซนด์

ตอนนี้พวกเขาทั้งสองคนถือเป็นตัวแทนของชาวโมเกน

เมื่อรวมกับนายกองปืนของซีค คงเรียกได้ว่าบุคคลที่สามารถกำหนดชะตาชีวิตของชาวทะเลทรายได้มารวมตัวกันอยู่ที่นี้แล้ว

ลมหนาวด้านนอกพัดปะทะผ้าคลุมกระท่อมจนเกิดเสียง ทว่าอากาศภายในกลับอบอุ่นอย่างมากราวกับทะเลทรายผืนนี้ตั้งอยู่บนเตาขนาดใหญ่ ไม่ว่าพื้นจะเย็นเยียบเพียงใด แต่เมื่อฝังเท้าลงในพื้นทรายก็จะสัมผัสความอบอุ่นได้ไม่ต่างจากเครื่องทำความร้อนในเมืองเนเวอร์วินเดอร์

คนในพื้นที่ประดิษฐ์สิ่งที่เรียกว่า 'เตียงทราย' ขึ้นมาโดยการขุดพื้นทรายขนาดเท่าตัวคน จากนั้นเปลี่ยนทรายสีขาวให้เป็นทรายละเอียดที่ผ่านการกรองมาแล้ว เมื่อมุดตัวลงไปข้างใต้ก็จะรักษาอุณหภูมิใน

ร่างกายเอาไว้ได้ มิหนำซ้ำสัมผัสนุ่มลื่นของทรายละเอียดยังทำให้ร่างกายรู้สึกสบายกว่าผ้าปูเตียงที่ทอจากผ้าป่านเสียอีก หากด้านบนมีกระโถมวางคลุมเอาไว้ด้วย พวกเขาย่อมผ่านฤดูกาลอันหนาวเหน็บไปได้สบายๆ

เสียดายที่ความร้อนทำลายสิ่งมีชีวิตในพื้นที่นี้ไปจนหมด น้ำทะเลค่อยๆ ระเหยกลายเป็นเกลือจนทะเลทรายที่ขาวเป็นร้อยกิโลเมตรเปลี่ยนเป็นสีขาว อย่างว่าแต่ต้นไม้ใบหญ้าเลย แม้แต่หนอนทะเลทรายกับแมงป่องยังยากที่จะพบเห็น

เมื่อไม่มีโอเอซิสก็ไม่มีแหล่งอาหาร ที่ราบขนาดใหญ่เช่นนี้จึงไม่ต่างอะไรกับดินแดนมรณะ หากพูดถึงความรกร้างแล้วในดินแดนใต้สุดคงจะมีแต่แบล็กสวอมเท่านั้นที่จะรกร้างกว่าบริเวณนี้

ตลอดหลายร้อยปีที่ผ่านมา ชาวโมเกนมักสร้างกระท่อมไม้ตามแนวดินเค็มต่างเพื่อให้คนที่มาเก็บเกลือได้ใช้พักอาศัยชั่วคราว แต่ตอนนี้สถานการณ์ได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว

"เจ้าดูไม่กังวลใจเลยนะ พ่อหนุ่ม" จูๆ กูเอลส์ก็พูดทำลายความเงิบขึ้นมา "กลุ่มไวลด์เวฟกับกลุ่มคัตโบนเป็นกลุ่มใหญ่ที่แข็งแกร่งอย่างมากในเมืองไอรอนแซนด์ จริงอยู่ที่ซีคบดขยี้พวกเขาได้สบายๆ แต่ไม่ได้หมายความว่ากลุ่มเล็กๆ พวกนั้นจะทำได้ เจ้าเชื่อใจพวกเขาถึงเพียงนั้นเสียหรือ"

เมื่อมีคนยอมเปิดประเด็น ทูรามจึงรีบเสริมต่อว่า "ในหนึ่งปีมานี้ไม่มีกลุ่มใหม่กลุ่มใดขยับขึ้นมาเป็นหกกกลุ่มใหญ่แห่งเมืองไอรอนแซนด์ได้เลยชัดเจนว่าพวกเขาควบคุมทรัพยากรที่จะเข้าไปในเมืองไว้หมดแล้ว และในดินแดนใต้สุด ขอแค่มีอาหารเพียงพอกลุ่มก็จะฟื้นตัวกลับมาได้ คราวนี้เกรงว่าความแข็งแกร่งของพวกเขายกระดับสูงกว่าตอนที่ท่านยังไม่มาเยือนที่นี่อีกนะ"

"เชื่อใจ? ไม่เลย..." ไบรอันส่ายหัว "ข้าไม่ได้เชื่อใจพวกเขา"

"เช่นนั้น...เหตุใดท่านไม่ใช้กองทัพของซีคแทนล่ะ" ทูรามถามอย่างแปลกใจ "ขอเพียงเลือกทหารสักร้อยนายมาเผ่นีกกำลังกับนักสู้ของกลุ่มโวลด์เฟลมและกลุ่มพราวด์แซนด์เจ้าพวกโอหังนั้นย่อมไม่กล้าเดินออกมาจากโอเอซิสเล็กแม้แต่ก้าวเดียวแน่"

"แล้วหลังจากนั้นเล่า ให้กองทัพที่หนึ่งคอยลาดตระเวนตามซิลเวอร์สตรึมแล้วปกป้องกลุ่มเล็กๆ พวกนั้นตลอดไปหรือ" ไบรอันมองไปทางเขา "เจ้าคิดว่าพระราชาทรงอยากเห็นภาพเช่นนั้นหรืออย่างไร"

"เอ่อ มันก็..." ทูรามพูดไม่ออกทันที

หลังแผนอพยพเริ่มดำเนินการไปได้ไม่นาน แผนการที่เหลือของดินแดนใต้สุดก็เริ่มเปิดฉาก นอกจากการสร้างท่าเรือรถไฟขึ้นมาตรงแหลมไม่รู้จบแล้ว งานสำคัญอีกอย่างอยู่ที่พื้นที่ดินเค็มต่างตรงปลายสุดของซิลเวอร์สตรึม เนื่องจากบริเวณนี้ไม่มีแหล่งน้ำ หากคิดจะขนทรัพยากรทางอุตสาหกรรมสีขาวเหล่านี้ออกไปนอกทะเลทราย พวกเขามีแต่ต้องใช้แรงงานคนและสัตว์ รถลากคันแล้วคันเล่าถูกลากไปยังแม่น้ำสายย่อยของแม่น้ำเรดริเวอร์ที่อยู่ใกล้ที่สุด

ด้วยเหตุนี้สันเขาฟอลเลนดราคอนและท่าเรือเคลียร์ริเวอร์จึงมอบข้อเสนอที่น่าสนใจเพื่อดึงดูดชาวทะเลทรายให้มาทำงานขนเกลือมากขึ้น

ในระยะเวลาสั้นๆ แค่หนึ่งปี ตรงชายขอบของพื้นที่ดินเค็มต่างก็มีกระโจมและผู้คนเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก

หลุมลึกหลุมแล้วหลุมเล่าถูกขุดเป็นทาง น้ำจืดที่สูบจากซิลเวอร์สตรึมซึ่งไหลเย็นอยู่ใต้ดินถูกนำมาใช้ดื่มกิน นอกจากนี้ยังกรองได้เกลือบริสุทธิ์ออกมาด้วย

พวกเขาจัดการก่อตั้งโรงงานแบบง่ายๆ ขึ้นมา มันไม่มีถังไอน้ำ

ลอยฟุ้ง ไม่มีเสียงร้องของเครื่องจักร ทุกอย่างล้วนใช้แต่แรงงานคน ขั้นตอนทุกอย่างเหมือนกับการร่อนทอง ผู้คนรวบรวมเอาเกลือที่กระจัดกระจายอยู่ในทรายมาทำให้ตกผลึกเป็นก้อนๆ จากนั้นบรรทุกใส่รถแล้วขนออกไปยังดินแดนตะวันตกเพื่อนำไปแปรรูปอีกที งานที่จำเจและน่าเบื่อเช่นนี้ได้กลายเป็นท่งทำนองใหม่ของพื้นที่ดินเค็มต่าง

แม้จะไม่มีโอเอซิส หนองทะเลทราย และแมงป่อง แต่ที่นี้กลับค่อยๆ คึกคักขึ้นมาทีละน้อย

คำตอบแทนแสนย่ายวนไม่ได้ดึงดูดแค่ผู้อพยพเท่านั้น แต่มันเรียกความสนใจจากกลุ่มเล็กๆ ที่ยังคิดไม่ตกเหล่านั้นด้วย พวกเขาจับรวมกลุ่มกันเดินทางมาทำงานแลกข้าวสาลี เนื้อแห้ง และเสื้อผ้า บางคนหอบอาหารกลับไปโอเอซิสด้วยความดีอกดีใจ บางคนก็อยู่ทำงานต่อจนกลายเป็นส่วนหนึ่งของผู้อพยพ

เรื่องนี้ย่อมทำให้กลุ่มใหญ่ในเมืองไอรอนแฮนด์เกิดความไม่พอใจ ยิ่งกลุ่มเล็กๆ เดินทางออกจากโอเอซิส พวกเขาก็จะยิ่งได้ทรัพยากรน้อยลง สุดท้ายความขัดแย้งก็ปะทุขึ้นมาเมื่อสองเดือนก่อน กลุ่มไวลด์เวฟกับกลุ่มคัตโบนพาบบรรดานักสู้ออกไปกวาดล้างกลุ่มเล็กๆ ที่เดินทางออกจากโอเอซิส ก่อนจะโยนหัวของพวกเขาเอาไว้บนทางที่ทุกคนต้องเดินผ่าน ให้มันเป็นดั่งคำขู่ถึงชาวโมเกนกลุ่มอื่นๆ ที่อ่านจะเดินทางออกจากโอเอซิส

พวกกลุ่มใหญ่ไม่กล้าเป็นศัตรูกับพระราชแห่งเกรย์คาสเซิลจึงหันคมดาบไปหากลุ่มเล็กๆ เหล่านั้นแทน พวกเขาคิดว่าการทำเช่นนี้จะไม่ทำให้ช็อคโกรธ เพราะไม่เคยมีพระราชของอาณาจักรทางเหนือองค์ใดสนใจความเป็นความตายของชาวทะเลทรายจริงๆ สักที ใครจะไปรู้ว่าการกระทำของพวกเขาจะเป็นการจี้จุดเมืองเนเวอร์วินเตอร์โดยตรง

ไบรอันย่อมรู้ดีว่าการทำให้ประชากรลดลงโดยไร้เหตุผลเป็นสิ่งที่พระราชาริแลนด์ไม่ทรงประสงค์จะเห็นที่สุด

นายกองปิ่นจึงเตรียมการพร้อมตอบโต้ตั้งแต่จดหมายของกูเอลส์ยังไม่ส่งมาถึงด้วยซ้ำ

"เกิดพวกเขาล้มเหลวจะอย่างไร" กูเอลส์ เบิร์นเฟลมวอดซัมบ "หากข้าจำไม่ผิดละก็ คนพวกนั้นเพิ่งได้รับการฝึกใช้ปืนไม่ถึงสามเดือนเอง ไม่ใช่หรือ"

"เช่นนั้นพวกเขาก็จะถูกฆ่า ส่วนชาวเผ่าที่เหลือก็จะตกเป็นทาสของเมืองไอรอนแฮนด์" ไบรอันหลับตา "ก่อนที่จะพวกเขาจะออกเดินทาง ข้าได้บอกไปแล้วว่าศึกครั้งนี้ไม่ใช่เพื่อข้า หากแต่เพื่อตัวของพวกเขาเอง ข้ามอบอาวุธที่ใช้ต่อสู้ให้พวกเขาแล้ว หากยังไม่สามารถปกป้องคนของตัวเองจากคมดาบของศัตรู เช่นนั้นพวกเขาก็ไม่ควรที่จะเข้าร่วมกองทัพของเกรย์คาสเซิล ซึ่งสำหรับข้าแล้วก็แค่ต้องฝึกทหารขึ้นมาใหม่เท่านั้น"

กูเอลส์เผยสีหน้าเคร่งเครียดออกมาเป็นครั้งแรก เขาพยายามมองนายทหารหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าคนรุ่นใหม่

"ดูว่าท่านจะลืมนะอะไรไปอย่าง ระยะเวลาสามเดือนเป็นแค่การฝึกใช้ปืนเท่านั้น" เขาพูดต่อ "นอกจากปิ่นแล้วพวกเขายังมีดาบ มีดสั้น กำปั้น ตลอดจนเท้าและฟัน ซึ่งชาวทะเลทรายต่างก็ฝึกใช้อาวุธเหล่านี้มาตั้งแต่เด็กแล้วไม่ใช่หรือ"

ชาวทะเลทรายที่ไบรอันเลือกมาคือคนจากกลุ่มเล็กๆ ที่อพยพมายังท่าเรือเคลียร์ริเวอร์ พวกเขาไม่เหมือนกับกลุ่มใหญ่ๆ อย่างพวกกลุ่มไวลด์เฟลม ถึงพวกเขาจะเลือกฝั่งเกรย์คาสเซิลแล้ว แต่ก็ยังคิดถึงพวกพ้องที่อาศัยในโอเอซิสอยู่ ในเมื่อคนพวกนี้ไม่ได้มีภูมิหลังที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน แต่ยังสามารถสร้างสายสัมพันธ์ที่มองไม่เห็นระหว่างสองแห่งได้ ดังนั้นพวกเขาก็เหมาะที่จะเป็นทหารประจำ

ห้องถื่นมากที่สุด และอาวุธปืนรุ่นเก่าที่ถูกโลหะทั้งก็กลายเป็นอาวุธ
ประจำกายของพวกเขา

ในตอนนั้นเองด้านนอกก็พลันมีเสียงฝีเท้ารีบเร่งดังขึ้นมา

"หยุดก่อน!" ทหารที่เฝ้าอยู่หน้ากระโจมตะโกนห้าม

"ข้าคือโจเดลจากหน่วยสอดแนม มีเรื่องจะมาแจ้งท่านนายกong!"

"ให้เขาเข้ามา" ไบรอันลื้มตาขึ้นมาทันที

เมื่อผ้าคลุมกระโจมด้านหน้าถูกเลิกออก ชายหนุ่มเจ้าของใบหน้า
เปื้อนเลือดก็รีบพุ่งตัวเข้ามา เขาไซเซได้ไม่กี่ก้าวก่อนจะทรุดฮวบลง
กับพื้นอย่างคนหมดแรง แม้จะยังหอบหายใจหนักหน่วง แต่ในดวงตา
ของเขากลับวาววับราวกับดวงดาว

"ท่านนายกong พวกเราชนะแล้วขอรับ!"

ตอนที่ 1033

พระราชแห่งเกรย์คาสซิล (3)

ไบรอันเดินออกไปนอกกระโจม เห็นเหล่าทหารที่ได้รับชัยชนะ กำลังทยอยเดินกลับมา

เมื่อเทียบกับขาไปที่ดูเป็นระเบียบแล้ว เวลานี้พวกเขาดูเหมือนผู้อพยพเสียมากกว่า ร่างกายเต็มไปด้วยคราบเลือดเกราะกรัง เสื้อผ้าไม่ขาดตรงนั้นก็โห่วเป็นรูตรงนี้ เห็นได้ชัดว่าเป็นศึกที่หนักหน่วงไม่น้อยทีเดียว

นอกจากนี้จำนวนของทหารก็น่าตกใจอย่างมาก หน่วยซุ่มโจมตีจำนวนสองพันนายเหลือที่ยังสามารถเดินกลับมาได้ไม่ถึงครึ่ง ม้าและลาทั้งหมดถูกนำไปใช้บรรทุกผู้บาดเจ็บ แถมพวกมันหนึ่งตัวยังต้องบรรทุกทหารที่ละสองถึงสามนาย ไหนจะพวกเชลยที่ถูกคุมตัวกลับมาอีก ทำให้กองทัพดูกระจายตัวกันมาก มองไกลๆ แล้วไม่เหมือนเหล่าทหารที่ได้รับการฝึกฝนมาเลย

ทว่าสีหน้าของทุกคนไม่ได้ฉายแววเศร้าสร้อยแม้แต่น้อย มีหน้าซำยังเปล่งประกายสดใสผิดกับขาไปราวกับเป็นคนละคน

นี่เป็นครั้งแรกในดินแดนใต้สุดที่กลุ่มเล็กๆ สามารถเอาชนะ

กลุ่มใหญ่ของเมืองไอรอนแซนด์ได้!

ไบรอันรู้ดีว่าหลังจากศึกครั้งนี้พวกเขาจะลอกคราบจากนายพราน และกลายเป็นนายทหารอย่างแท้จริง

สิ่งที่ทำให้ไบรอันพอใจยิ่งไปกว่านั้นคือถึงสภาพของหน่วยซุ่มโจมตีจะดูไม่ได้ แต่พวกเขาก็ยังไม่ลืมสิ่งที่ไบรอันเคยสอนไว้ ไม่ว่าจะเป็นเวลาใด ทหารก็ห้ามทิ้งอาวุธของตัวเอง

ถุงน้ำและถุงเสบียงของทหารส่วนใหญ่ต่างหล่นหายไป ทหารบางคนแม้แต่รองเท้ายังเหลืออยู่เพียงข้างเดียว ทว่าปืนและมีดยังคงห้อยเด่นอยู่ด้านหลังของพวกเขา

กองทัพนี้นั้นไม่อาจปกป้องดินแดนได้สุดไปได้ตลอด ชาวทะเลทรายจำเป็นต้องพึ่งตนเองและทำให้เผ่าสามารถรักษาระเบียบที่เกรย์คาสเชิลกำหนดขึ้นมาได้ แต่ไบรอันรู้ดีว่าโรแลนด์ไม่ได้ต้องการแค่เพียงเท่านั้น

พระองค์ทรงต้องการทหารมากกว่านี้ พระองค์ทรงต้องการให้ชาวโมเกนเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในสงครามแห่งเจตจำนงพระเจ้า

และทหารเหล่านี้ก็มีคุณสมบัติเพียงพอให้พัฒนาต่อไปอีกขั้นแล้ว

นายกองปืนหมุนตัวกลับมาพยักหน้าให้ใจเดล "ไหนเจ้าร่ายงานการรบมาให้ละเอียดที"

การรบครั้งนี้เรียกได้ว่าไม่มีส่วนใดน่าประทับใจเลย ชั่วร้ายยังเต็มไปด้วยข้อผิดพลาดและช่องโหว่ ตามแผนที่วางเอาไว้ ชาวทะเลทรายจำนวนสองพันคนจะแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มแรกทำหน้าที่เป็นเหยื่อล่อโดยการทยอยกันกลับไปยังโอเอซิสในซิลเวอร์สตรีม จากนั้นก็ฉวยโอกาสตอนกลางคืนเดินเลียบซิลเวอร์สตรีมขึ้นไปทางเหนือ แสร้งทำเป็นว่าจะลอบเข้าสู่พื้นที่ดินเค็มต่าง ส่วนชาวทะเลทรายอีกกลุ่มจะไปซุ่มอยู่ในโอเอซิสที่ไม่มีคนตรงปลายสุดของซิลเวอร์สตรีม

กลุ่มไวลด์เวฟกับกลุ่มคัตโบนที่ทราบข่าวนี้ยอมไม่ปล่อยให้

กลุ่มเล็กๆ มาทำทนายอำนาจ นักสู้บนหลังม้าจำนวนแปดร้อยกว่าคน
ออกจากเมืองไอรอนแซนด์เพื่อตามรอยเท้าของ 'พวกทนายศ' ไป แม้
จำนวนของเหยื่อล่อจะมีเยอะกว่า แต่สำหรับกลุ่มเล็กๆ ที่ต่ำต้อย
เสียยิ่งกว่าสุนัขเฝ้าบ้าน พวกกลุ่มใหญ่ไม่ได้เห็นพวกเขาอยู่ในสายตาเลย

ชาวทะเลทรายกลุ่มหนึ่งหนี ส่วนอีกกลุ่มคอยไล่ตาม ไม่นาน
ทั้งสองก็เดินทางมาถึงจุดชุมโจมดี เมื่อถึงตรงนี้ยังถือว่าแผนการดำเนิน
ไปตามที่วางไว้ ทว่าหลังจากนั้นทุกอย่างกลับซุลมุนขึ้นมา

ตามหลักแล้ว 'เหยื่อล่อ' จะต้องแก้งัดทำเป็นยอมแพ้เพื่อหลอก
ให้ศัตรูลงจากหลังม้า จากนั้นค่อยฉวยโอกาสทำให้ม้าตกใจวิ่งหนี
เพื่อเปิดทางให้กับกลุ่มชุมโจมดี แต่ชาวทะเลทรายที่รับผิดชอบในการ
ปิดเส้นทางกลับจุดไฟสัญญาณเร็วเกินไป พอเห็นแสงไฟสว่างวาบ
พวกศัตรูก็รู้ถึงความไม่ชอบมาพากลทันที พวกเขาผวาวิ่งลี้ภัยออกไปยัง
เส้นทางที่ใช้เข้ามา หากไม่มีการเตรียมน้ำสัปดาห์ไว้เป็นจำนวนมาก
การชุมโจมดีครั้งนี้คงจะล้มเหลวไปแล้ว

การต่อสู้หลังจากนั้นนับว่ารุนแรงยิ่งกว่า เหยื่อล่อหุ่นห่านชักดาบ
แล้วพุ่งเข้าใส่ศัตรู กลุ่มที่ชุมโจมดีอยู่จึงได้แต่ต้องเข้าไปร่วมวงด้วย
ทหารหลายนายยิงปืนไปแค้นดเดียวตลอดการต่อสู้ไม่ได้ใช้การตั้งแถว
สลับกันยิงอย่างที่เคยซ้อมเอาไว้ก่อนหน้านี้เลย วิธีในการตัดสินใจแพ้นะ
ยังคงเป็นวิธีที่ชาวทะเลทรายถนัดที่สุด

เหมือนกับที่ไบรอันพูดเอาไว้ก่อนหน้านี้ พวกเขาไม่ได้ใช้ปืนเป็น
อาวุธแค่อย่างเดียว ท่ามกลางเสียงร้องของม้าและแสงไฟที่สาดส่องมา
โอเอซิสเล็กๆ ที่ไร้ผู้คนได้กลายเป็นสถานที่ตัดสินความเป็นความตาย
ของพวกเขา ชาวทะเลทรายกระเด็นตกลงจากหลังม้าหรือไม่ก็ถูกม้า
เตะจนเครื่องในแตก ในตอนที่คนสองคนกอดรัดพิดเหวี่ยงกัน แม้แต่พื้น
ก็ยังกลายเป็นอาวุธที่คร่าชีวิตได้

กลุ่มเล็กๆ ใช่ว่าจะไม่มีนักสู้ ชาวทะเลทรายต้องอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่โหดร้ายมาตั้งแต่เกิด คนที่เอาชีวิตรอดท่ามกลางหนอนทะเลทรายกับแมงป่องมาได้ล้วนมีสัญชาตญาณในการฆ่าที่ยอดเยี่ยม เรียกได้ว่าพลังของพวกเขาไม่ได้ด้อยไปกว่าพวกนักสู้ของกลุ่มใหญ่เลย

จุดอ่อนของกลุ่มเหล่านี้อยู่ที่จำนวนคน การขาดแคลนทรัพยากรทำให้การขยายกลุ่มถูกจำกัดไว้ ต่อให้นักสู้จะแข็งแกร่งเพียงใดก็ไม่อาจเอาชนะศัตรูที่มีมากกว่าสิบเท่าได้ หากขนาดของกลุ่มไม่ได้เพิ่มพูนเป็นเท่าทวี พวกเขาก็ยากที่จะเอาชนะกลุ่มใหญ่ๆ ได้

แต่ตอนนี้ไม่เหลือจุดอ่อนที่ว่าอยู่แล้ว

ทหารในกองทัพชาวทะเลทรายมาจากกลุ่มต่างๆ ในซิลเวอร์สตรึมพวกเขาไม่จำเป็นต้องฆ่าฟันกันเพื่อแย่งชิงทรัพยากร ทุกคนล้วนกินอาหารเหมือนกัน สวมใส่เสื้อผ้าด้วยชุดที่เหมือนกัน ตอนฝึกซ้อมก็อยู่ด้วยกัน ตอนนอนเองก็ไม่แยกกันนอน เมื่อต้องเผชิญหน้ากับกลุ่มใหญ่ของเมืองไอรอนแฮนด์ สิ่งที่พวกเขาขาดแคลนมากที่สุดมีเพียงความกล้าหาญและความมุ่งมั่นที่จะทำลายกฎระเบียบลงเท่านั้น

และการที่กลุ่มไวลด์เฟลมกับกลุ่มคัตโบนโล่สังหารกลุ่มเล็กๆ ได้จุดชนวนนี้ขึ้นมาพอดี

การต่อสู้ลากยาวตั้งแต่ตอนกลางคืนไปถึงรุ่งเช้าของอีกวัน

กองทัพชาวทะเลทรายคว้าชัยชนะมาได้

ในตอนที่เปลวไฟมอดดับลง บนโอเอซิสเหลือเพียงขี้เถ้าสีดำกระจัดกระจายอยู่เต็มพื้น เมื่อไม่มีต้นไม้ไม่นานทรายก็จะกลบแหล่งน้ำที่มีอยู่จนเหือดหายไปตลอดกาล ซิลเวอร์สตรึมเองก็จะหดเล็กลงจนกว่าโอเอซิสแห่งใหม่จะปรากฏขึ้นจากการกัดเซาะของผิวดทราย

แต่ชาวทะเลทรายยังคงมีชีวิตอยู่

การต่อสู้ครั้งนี้เป็นเหมือนสัญลักษณ์อย่างหนึ่ง มันเร่งให้โอเอซิสหายไปเร็วขึ้นก็จริง แต่ในอีกแง่ก็ชี้ให้ชาวทะเลทรายได้เห็นหนทาง

หลังฟังรายงานจบไบรอันก็เดินไปยืนอยู่ตรงหน้าทุกคน

"ทำดีมาก! พวกเจ้าสร้างเกียรติยศให้กับตัวเองได้แล้ว ข้ายังสร้างโอกาสให้กับกลุ่มอีกด้วย! นี่คือชัยชนะของพวกเจ้า ของที่ยึดมาได้จากการรบก็ควรยกให้พวกเจ้าเป็นคนจัดการ!"

เขาชี้ไปยังนักสู้ของกลุ่มใหญ่ที่ถูกจับกุมตัวไว้

"ฆ่า! ฆ่าพวกมันเสีย!"

"ท่านนายกอง ญาติพี่น้องของข้าตายด้วยน้ำมือของคนพวกนี้!"

"ข้าอยากให้มันชดใช้ด้วยชีวิต!"

ไบรอันชูมือขวาชี้ขึ้นท่ามกลางสายตารอคอยของชาวทะเลทราย จากนั้นก็เหวี่ยงมือลงเบาๆ เพื่อสื่อความหมายถึงสิ่งที่ทุกคนพอจะรู้กันอยู่

เสียงฟันฉับพลันดังต่อเนื่อง

เลือดสดไหลย้อมเกลือกที่อยู่ใต้เท้าของเขาจนแดงฉาน ดูแล้วเหมือนดอกไม้ที่เบ่งบานท่ามกลางหิมะ ขวัญและกำลังใจของเหล่าทหารพวยพุ่งขึ้นไปจนถึงขีดสุด!

"แต่ภัยจากเมืองไอรอนแซนด์ยังคงหลงเหลืออยู่ กลุ่มไวลด์เวฟกับกลุ่มคัตโบนอาจส่งคนไปยังซิลเวอร์สตรึมได้ทุกเมื่อ กลุ่มของพวกเจ้ายังคงอยู่ได้คมดาบพวกเขา!" ไบรอันตะโกนเสียงดัง "ชี้ได้พระราชทานโอกาสในการใช้ชีวิตอยู่บนโอเอซิสที่เขียวชอุ่มตลอดปีให้พวกเจ้า แต่พวกทรยศกลับอยากทำลายสิ่งเหล่านี้! บอกข้าทีสิว่าพวกเจ้าควรจะทำอย่างไร"

"โจมตีเมืองไอรอนแซนด์ จับพวกมันไปปล่อยที่บึงแบล็กสวอม!"

"ให้พวกมันได้รู้ว่าการทรยศชี้คจะมีจุดจบอย่างไร!"

"ท่านนายกอง ข้ายังมีสหายอยู่ในโอเอซิส ได้โปรดให้พวกเขา

เข้าร่วมกองทัพด้วยเถิด!"

"ข้าด้วย...พี่สาวน้องสาวข้าก็ต่อสู้เป็น!"

กลุ่มคนพากันระเบิดเสียงให้ร้องขึ้นมาทันที พลังของมันทำเอา
กูเอลส์และทูรามถึงกับผะงะถอยหลังโดยไม่รู้ตัว ส่วนไบรอันเพียงมอง
ไปทางเมืองเนเวอร์วินเตอร์

ใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท พวกที่ก่อความวุ่นวายได้ใช้เลือดแดงแค้น
พิริราชาภิเชกของพระองค์แล้ว ชาวโมเกนที่เคยกระจายกันอยู่ค่อยๆ
จับตัวเป็นกลุ่มก้อน กระหม่อมคิดว่าอีกไม่นานเมืองไอรอนแฮนด์
จะต้องตกเป็นของพระองค์แน่นอนพะย่ะค่ะ

แต่นี่เป็นแค่จุดเริ่มต้นเท่านั้น

สุดท้ายทั่วทั้งดินแดนตะวันตกจะกลายเป็นของพระองค์ บน
ทะเลทรายแห่งนี้จะไม่มีใครกล้าขัดพระประสงค์ของพระองค์ได้อีก

หวังว่าของขวัญชิ้นนี้จะไม่ทำให้ทรงผิดหวังนะพะย่ะค่ะ

ตอนที่ 1034

เรื่องแปลก ๆ ภายในงาน

การเฉลิมฉลองพิธีราชาภิเษกจัดขึ้นตั้งแต่เข้าไปจนฟ้ามืด

หม้อใบใหญ่สิบกว่าใบถูกนำมาตั้งไว้กลางลานเมือง ในนั้นมีน้ำแกงส่งกลิ่นหอมกรุ่น มันกำลังเดือดปุดๆ จนเครื่องเทศหลากชนิดและน้ำมันลอยไปกองรวมกันอยู่ข้างหม้อ ไม่ว่าใครก็สามารถโยนอาหารลงไปหม้อได้ หลังจากต้มเสร็จแล้วก็ค่อยตักมันขึ้นมากิน ในยุคที่เครื่องเทศส่วนใหญ่เป็นของราคาแพง วิธีการฉลองเช่นนี้ย่อมดึงดูดใจชาวเมืองอย่างมาก บางคนถึงขั้นยกหม้อยกถังไม้มาด้วยหวังจะตักน้ำแกงกลับไปค่อยๆ ชดต่อที่บ้าน

คนของที่ว่าการเมืองจะคอยแะเวียนมาเติมน้ำแกงกับเครื่องปรุงอยู่ตลอดเวลา ในตอนที่กระดุกว้าวสับละเอียดกับไส้กรอกถูกเติมลงหม้อ ชาวเมืองถึงขั้นพากันส่งเสียงเฮสนั่น

ระหว่างเดือนแห่งปีศาจในอดีต นี่คงเป็นภาพที่ไม่มีใครกล้าแม้แต่จะฝันถึง

ฤดูหนาวอันยาวนานทำให้ผู้คนไม่กล้าหายใจด้วยกลัวว่าไออุ่นจะไหลออกจากร่าง ทุกอุณหภูมิที่สูงสูญเสียไปล้วนหมายถึงการขยับ

เข้าใจถึงความตายอีกก้าว แต่ตอนนี้พวกเขากล้าที่จะระเบิดหัวเราะออกมา
อย่างเต็มที่ท่ามกลางหิมะที่ตกโปรยปราย ไม่มีสิ่งใดให้ต้องกังวลอีก

เพราะพวกเขารู้ว่าพละกำลังและความอบอุ่นที่สูญเสียไปสามารถ
ชดเชยเข้าไปใหม่ได้ตลอดเวลา

ไม่จำเป็นต้องมีการบอกกล่าว ชาวเมืองต่างตักอาหารร้อนๆ ชูมาทาง
ปราสาทเพื่อแสดงความยินดีกับการขึ้นครองราชย์ของพระราชาก็ใหม่

ซิลเวียดึงสายตากลับมาที่งานเลี้ยงภายในปราสาท

ที่นี่เองก็คึกคักไม่แพ้กัน

ทั้งสุรา อาหารเลิศรส บทเพลง เสียงหัวเราะ อะไรที่ควรมีก
มีทั้งหมด

ในตอนที่โรแลนด์จับมืออันนาเดินเข้ามาในงานเลี้ยงด้วยชุดใหม่
ยิ่งทำให้หลายๆ คนรู้สึกประทับใจ

ซิลเวียเพิ่งจะเคยเห็นชุดแต่งงานเช่นนี้เป็นครั้งแรก มันดูต่างจาก
ชุดสีขาวในพิธีแต่งงานของหัวหน้าอัศวิน เพราะชุดของหัวหน้าอัศวิน
และเจ้าสาวยังมีความเป็นชุดราตรีในงานเลี้ยงกลางคืนอยู่ ผิดกับ
ชุดของอันนาที่โรแลนด์คล้ายจะออกแบบขึ้นมาใหม่ทั้งหมด บนชุด
ใช้สีแดงกับสีทองเป็นหลัก มีแขนเสื้อกับกระโปรงที่ยาว ตรงหัวไหล่
มีริบบิ้นประดับลวดลายห้อยลงมาสองเส้น ดูแล้วแสนประณีตและ
หรูหราอย่างมาก

ตามหลักแล้วชุดที่มีสีสันฉูดฉาดจะทำให้ตัวคนใส่ดูไม่โดดเด่น
แต่อันนากลับใส่แล้วเหมาะอย่างยิ่ง ตัวเธอเป็นผู้ควบคุมเปลวเพลิง
กอบกู้กับความสามารถในการเรียนรู้อันยอดเยี่ยม แม้จะอยู่ในหมู่แม่มด
เธอก็ยังโดดเด่นเตะตา ซึ่งสีแดงสดยิ่งสะท้อนให้เห็นจุดนี้ชัดขึ้นไปอีก
ไหนจะการออกแบบของชุดที่เสริมให้เธอยิ่งดูสุ่มสมกับฐานะราชินี

ทุกคนต่างซุกหัวให้กับคนทั้งสอง โรแลนด์กับอรรณายิ้มตอบเล็กน้อย
เรียกได้ว่าเป็นงานเลี้ยงที่สมบูรณ์แบบทีเดียว

แต่ซิลเวียกลับวางใจไม่ลง

เพราะเธอมองเห็นความผิดปกติบางอย่างในงานเลี้ยง

ในฐานะผู้ครอบครองดวงตาวิเศษ เธอมักจะคอยป้องกันอยู่แนวหน้า
และแจ้งให้เหล่าทหารที่อยู่ด้านหลังทราบ ยิ่งในพิธีราชาภิเษกที่มี
ความสำคัญมากถึงเพียงนี้ยิ่งต้องการความปลอดภัยขั้นสูงสุด ไม่ว่าจะเป็น
เป็นเพราะหน้าที่หรือเพราะพระราชารโแลนด์เป็นพระเชษฐาของ
เจ้าหญิงทิลลี เธอก็หวังว่าพระองค์จะทรงปลอดภัยไว้แน่นอน ด้วยเหตุนี้
จึงไม่กล้าลดระดับการป้องกันลงแม้แต่นิดเดียว

บางเหตุการณ์เมื่อดูแยกกันแล้วเหมือนจะไม่มีอะไรน่ากังวล
แต่พอเอามารวมกันกลับกลายเป็นตัวต่อที่น่าสนใจ

ซิลเวียพลันนึกถึงเพลงที่พระราชารโแลนด์ทรงร้องขึ้นมาเป็นบางครั้ง
บางคราว

เนื้อเพลงที่อีกฝ่ายอธิบายไว้ค่อนข้างน่าสนใจ ไม่ว่าจะเป็นคทาที่
ใหม่เกรียมหรือดอกไม้ที่ส่งกลิ่นหอม ขึ้นส่วนหลายๆ ขึ้นที่ดูเหมือนจะ
ไม่เข้ากัน สุดท้ายกลับถูกนำมาใช้เพื่อปกปิดความจริงบางอย่าง

อีกส่วนที่น่าพูดถึงคือหลังจากลูน่าได้ยินเพลงนี้เธอก็ยกให้มันเป็น
บทเพลงประจำคณะนักสืบของเธอ

ซึ่งสถานการณ์ตอนนี้เหมือนจะเป็นอย่างที่เป็นที่บทเพลงว่าไว้

แม้ไม่รู้ว่าปัญหาเกิดขึ้นที่ใด แต่ถ้าเป็นเวลาปกติเธอจะต้อง
เอาเรื่องนี้ไปบอกในดิงเกลกับแอซเซสแนอน ทั้งสองจะได้เพิ่มการ
เฝ้าระวังมากขึ้น

แต่เวลานี้ซิลเวียยังคงนั่งอยู่

นั่นเป็นเพราะเธอพลันนึกถึงถ้อยคำที่อรรณาพูดไว้เมื่อสองวันก่อน

ขึ้นมา

'คนที่จะหยุดไม่ให้ความลับรั่วไหลออกไปได้มีเพียงผู้ที่มีความลับเท่านั้น ข้าต้องการความช่วยเหลือจากเจ้า'

ตอนนั้นเธอไม่เข้าใจความหมายที่แฝงอยู่ในคำพูดจึงไม่ได้เก็บมาใส่ใจ

กระทั่งวันนี้เธอเพิ่งจะเข้าใจมัน คำพูดของอันนาเป็นเหมือนตัวต่อชิ้นสุดท้าย หลังต่อมันลงไปภาพทั้งภาพก็จะมีความหมายขึ้นมา

เธอมองเห็นความลับแล้ว

ซึ่งมันไม่ได้ทำให้ซิลเวียรู้สึกดีใจแม้แต่น้อย กลับกันยังชวนให้รู้สึกกดดันอย่างมาก

เพราะนอกจากจะต้องปกป้องความลับนี้แล้ว เธอยังต้องป้องกันไม่ให้คนอื่นระแคะระคายถึงมันด้วย

ไม่แน่อาจจะมีใครอื่นสังเกตเห็นความผิดปกติเล็กๆ น้อยๆ พวกนี้ก็ได้

ซิลเวียกวาดตามองไปทั่วโถงงานเลี้ยง เป้าหมายที่เธอต้องจับตามดูมีอยู่สามคน

"ฮัดเซย์!"

โลก้าขยี้จมูกตัวเอง ใบหน้าฉายแววสงสัย

"เป็นอะไรนะ" แอนเดรียที่อยู่ด้านข้างถามอย่างสนใจ "ที่แท้หมาปากก็โดนความเย็นเล่นงานได้เหมือนกันหรือนี่"

"ข้าไม่รู้ว่าจุมูกข้ามีปัญหาหรือไม่ แต่เข้ามาก็เป็นเช่นนี้ตลอดเลย" โลก้าหันดมซ้ายทีขวาที "เหมือนกับภายในโถงมีกลิ่นที่ไม่เข้ากันอยู่..."

"ไม่เข้ากันหรือ" แอซเซสตามแทรกขึ้นมา "หรือว่าเจ้าแยกกลิ่นตัวทุกคนออกและจับคู่มันกับเจ้าของกลิ่นได้?"

"หากวาระะยะห่างไม่ไกลเกินไปหรือไม่ถูกกลิ่นที่รุนแรงกว่ามา

รบกวนละนะ" โลก้าพยักหน้า

"ตอนนี้ภายในโถงมีเกือบร้อยคนเชียวนะ" แอนเดรียพูดอย่างไม่เชื่อ "ต่อให้จู่โจมไปเพียงใดก็ไม่มีทางจำคนที่หลากหลายเช่นนี้ได้หรอก อีกทั้งยังมีหลายคนที่มีพรมน้ำหอมและสัมผัสตัวกันด้วย หากทำเช่นนี้" พุดจบเธอก็ยื่นมือที่จับขาไ้ไปลูบหลังมือของแม่ดอมมนุษย์ "ข้าเองก็อาจกลืนแปลกๆ ไปป้ายบนตัวของนางได้ แล้วเจ้าจะแยกแยะกลืนได้อย่างไรละ"

"มันยากอยู่ก็จริง...แต่เรื่องแยกแยะได้นับเป็นเรื่องหนึ่ง ส่วนมีหรือไม่มีกลิ่นก็ถือเป็นอีกเรื่อง" หูของโลก้าลู่ตกลงมาเพราะความไม่เข้าใจ "ทุกคนต่างยืนอยู่กับที่ไมเขยิบไปที่ใด เหตุใดถึงมีกลิ่นสองสามกลิ่นที่มาๆ หายๆ ได้ละ"

"อะแฮ่ม" เสียงซิลเวียพลันดังขึ้นมาจากด้านหลังของทั้งสามคน "เจ้าน่าจะไม่สายนั่นละ"

"ซิลเวีย" แอนเดรียขมวดคิ้ว "เจ้ามาได้อย่างไร"

"ข้ากำลังเดินไปทั่วแล้วบังเอิญได้ยืนที่พวกเจ้าคุยกันนะสิ" เธอยักไหล่ ก่อนจะมองไปทางหมาป่าสาว "สภาพอากาศที่ดินแดนตะวันตกไม่เหมือนกับทะเลทรายทางใต้ที่จริงก็มีโอกาสที่เจ้าจะเจอไข่เย็นเล่นงานได้ง่าย อีกอย่างนี่ยังเป็นฤดูหนาวแรกตั้งแต่ที่เจ้าย้ายเข้ามาอยู่ก็ไม่แปลกที่จะรู้สึกไม่สบายตัว หากยังคัดจมูกอยู่ประเดี๋ยวก็น่าจะปรึกษาจากลิลลี มากินก็จะดีขึ้นเอง ตอนข้ามาถึงที่นี่ใหม่ๆ ก็เป็นเช่นนี้ละ"

"จริงหรือ" โลก้าเอ่ย "ข้าเข้าใจแล้ว"

หลังแยกตัวออกมาซิลเวียค่อยรู้สึกโล่งใจขึ้นหน่อย

โลก้า เบิร์นเฟลมมีความสามารถในการได้กลิ่นและการได้ยืนที่เหนือกว่าคนธรรมดา ไหนจะความสามารถในการสังเกตของสัตว์ป่านั้นอีก ทำให้อีกฝ่ายถูกจัดอยู่ในเป้าหมายที่ต้องเฝ้าระวังอยู่ตลอด

โชคดีที่เมื่อครูซิลเวียไปหยุดพวกเขาไม่ให้เข้าไปใกล้ความลับได้ทันเวลา
ส่วนเป้าหมายที่สอง...

"จิบ จิบ จิบๆ...จิบ!" เมซีที่เกาะอยู่บนศีรษะของโลตน์กำลัง
คุยกับใจอย่างออกรสออกชาติ

"ยา ยา ยา...ยา!" อีกฝ่ายก็รีบตอบเช่นกัน ทั้งสองเหมือนกำลัง
คุยเรื่องที่ น่าสนใจอย่างมากอยู่

ไม่ ปล่อยไปได้กว่า...ซิลเวียกุมขมับ ต่อให้พวกเขาสังเกตเห็นอะไร
ก็ไม่มีทางเข้าใจแน่ๆ

ที่โชคดีก็คือคนอื่นไม่มีทางฟังบทสนทนาของพวกเขา^๑เรื่อง
เมื่อคิดถึงตรงนี้ซิลเวียจึงใช้ดวงตาวิเศษมองไปยังเป้าหมาย
คนที่สาม

เป้าหมายที่ว่าคือแม่มดผู้มีโอกาสจะล่วงรู้ความลับมากที่สุด ข้า
ยังเป็นคนที่รับมือได้ยากที่สุดด้วย

อันนี้แน่นอน

ตอนที่ 1035

คำคืนที่มีดสลับกว่าสวองาม

ในฐานะแม่มดคนสำคัญแห่งหนังสือพิมพ์ประจำสัปดาห์ของเกรย์คาสเซิล สายข่าวของอันนี่ย่อมกระจายตัวอยู่ทั่วทุกที่ จะบอกว่าเธอมีความได้เปรียบของโล่กำกับเมชีรวมอยู่ในตัวคงไม่ผิดนัก ต้นมะกอกที่สวนด้านหลังปราสาทเป็นเหมือนฐานบัญชาการของเธอ การจะหลบหนีสายตาของอันนี่ย่อมไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

ทว่าไม่ได้มีแค่นั้น

อันนี่มักจะเป็นคนแรกที่รู้เรื่องราวน่าสนใจภายในเมือง ด้วยเหตุนี้เมื่อมีการรวมตัวกัน เธอจึงดึงดูดพี่น้องแมมดให้มาอยู่ข้างกายได้เป็นจำนวนมาก อย่างเช่นตอนนี้แมมดที่อยู่รอบๆ อันนี่เป็นกลุ่มที่มีสมาธิมากที่สุดในห้องโถง

นอกจากลูน่าและคณะนักสืบแล้วยังมีในติงเกล เวนดี้ และบู๊กอยู่ด้วย ซึ่งแต่ละคนไม่ใช่คนที่จะหลอกล่อได้ง่ายๆ เลย แม้แต่ลิฟที่ไม่ได้ปรากฏตัวเป็นเวลานานก็ยังอยู่ในกลุ่มของพวกเขาด้วย เหมือนที่กำลังพูดคุยบางอย่างอยู่กับอันนี่

'ต้องปิดบังความลับที่ตัวเองรู้ ขณะเดียวกันก็ต้องเก็บซ่อนมัน

ให้ไกลจากคนอื่น'

ซิลเวียเหลือบมองอันนาที่ยืนอยู่อีกด้านพลางคิดถึงคำขอที่ตนได้รับมา ตอนนี่คงมีแต่ต้องลุยเข้าไปแล้ว

"นกพวกนี้เป็นอย่างไรบ้าง" เสียงของลีฟพลันลอยมาเข้าหูของเธอ "ตอนอยู่ในป่าเร้นลับ ข้าเจอนกชนิดใหม่พวกนี้มา แม้ขนาดจะไม่ใหญ่นัก แต่กลับบินได้เร็วมาก ทั้งยังใจกล้าเสียด้วย มันตัวเดียวกล้าที่จะสู้กับเหยี่ยวซึ่งมาขโมยรัง ข้าคิดว่าเจ้าน่าจะใช้งานมันได้เลยพากลับมาด้วย"

เธอเห็นว่าบนไหล่ของลีฟมีนกตัวเล็กเกาะอยู่สามตัว พวกมันกำลังใช้ขนกับแก้มของลีฟอย่างสนิทสนม ดูแล้วไม่ได้ดูต้นเหมือนอย่างที่เคยฝายพูดเอาไว้เลย

"เป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว ชอบใจเจ้ามากนะ" อันนียื่นมือไปประคองนกมาถือไว้อย่างดีใจ "ไม่เจอกันนานถึงเพียงนี้รู้สึกเหมือนเจ้าจะกลายเป็นครูฝึกนกไปแล้วหรือ"

"คงเพราะพวกมันมองว่าข้าเป็นส่วนหนึ่งของป่ากระมัง" ลีฟบอกด้วยรอยยิ้ม "จะว่าไปการเปลี่ยนแปลงภายในเมืองท่าเอาเข้าตกใจจริงๆ... นอกจากจะมีอาครเพิ่มขึ้นมากมายแล้วยังมีของพิลึกอย่างภาพยนตร์เวทมนตร์กับหนังสือพิมพ์ด้วย หากไม่เป็นเพราะการบุกเบิกป่าเร้นลับก็มีเรื่องน่าสนใจเช่นกัน ข้าจะต้องอิจฉาพวกเจ้าแน่เลย"

"เจ้าน่าจะกลับเข้าเมืองให้บ่อยหน่อย" เวन्दี้พูดอย่างอ่อนโยน "ทุกคนคิดถึงเจ้านะ"

"ข้าเองก็คิดถึงพวกท่าน..." ลีฟทำตาละห้อย "แต่ตอนนี้มีเพียงป่าเร้นลับทางตะวันตกเฉียงเหนือเท่านั้นที่อยู่ในการควบคุมของหัวใจแห่งป่า ข้าต้องรวมเป็นหนึ่งกับป่าให้นานพอจนชินกับการรับรู้ที่ขยายขึ้นไม่จบไม่สิ้น หากอยากจะควบคุมป่าให้ได้ก่อนที่สงครามจะมาเยือนข้ามีแต่ต้องแข่งกับเวลาเท่านั้น..."

"เจ้าคงลำบากแย่เลย" บิ๊กลูบศีรษะเธออย่างเอ็นดู "ต่อไปให้ไลต์นิงนำหนังสือพิมพ์ส่งไปให้เจ้าสิ จะได้รู้ข่าวคราวที่เกิดในเมืองเนเวอร์วินเตอร์บ้าง"

"เป็นความคิดที่ดีนะ" ลูนาโพล่งขึ้นมา "แต่ว่าสิ่งที่เขียนอยู่บนหนังสือพิมพ์เป็นเรื่องที่ทุกคนต่างรู้กัน เทียบกับสิ่งนี้แล้วข้าอยากรู้ความลับที่มีคนล่วงรู้แค่ไม่กี่คนมากกว่า" เธอมองไปทางอันนี่ "หากเจ้าเจออะไรเข้า อย่าลืมมาบอกคณะนักสืบนะ พวกเรามีนักสืบผู้แข็งแกร่งที่สุดอยู่รับรองเลยว่าจะต้องช่วยเจ้าไขปริศนาได้แน่นอน"

เมื่อได้ยินคำว่า 'ความลับ' หัวใจของซิลเวียก็พลันเต้นแรงขึ้นมา เจ้าบ่อนี้ถามอะไรตรงๆ เช่นนั้น! แล้วข้าต้องทำอย่างไรจะเบี่ยงเบนประเด็นได้ละนี้... ไม่สิ... แค่จะพาตัวลูนาออกมาโดยไม่ทำให้ในดิงเกลกับเวนดี้ผิดสังเกตก็ถือเป็นเรื่องยากแล้ว!

"อืม จริงๆ ก็มีอยู่เยอะเลยนะ..." อันนี่เอียงคอพุด

"โอ้" ลูนาหรีตาแล้วรีบถามต่อว่า "อย่างเช่นอะไร"

แย่แล้ว ซิลเวียอยากจะร้องให้ออกมา ข้าแกลังเป็นลมหรือว่าเมาดีหรือไม่ แต่ดันไม่มีความสามารถในการแสดงเสียด้วยสิ... ขออภัยด้วยนะ อันนา ข้าทำเต็มที่แล้ว

"เออ ถึงข้าเองก็สงสัย แต่คงบอกพวกเจ้าไม่ได้หรอก" อันนี่แลบลิ้น "ห้ามบอกใครโดยเฉพาะพระราชาริแลนด์ นี่เป็นคำขอของพีเวนดี้ นางบอกว่าต่อให้เรื่องนั้นจะแปลกสักเพียงใดก็ต้องไปรายงานนางก่อน"

"เอ๋?" ลูนามองเวนดี้อย่างแปลกใจ "ไม่ยุติธรรมเลยนี่นา!"

เวนดี้กระแอมเล็กน้อย "ที่ข้าทำก็เพื่อสโมสรมแม่มด เรื่องบางเรื่องเจ้าอย่ารู้จะดีกว่า"

ซิลเวียถอนหายใจออกมา

เช่นนี้ก็กำจัดตัวอันตรายคนสุดท้ายไปได้แล้ว

นี่ถือว่าชำระรักษาความลับเอาไว้ได้สำเร็จ...ใช่หรือไม่

สุดท้ายซิลเวียก็ผ่านงานเลี้ยงที่ยากลำบากที่สุดในชีวิตของเธอไปได้

หลังงานเลี้ยงจบลง โรแลนด์ก็พาอันนากลับมายังห้องนอน

ที่นี่ถูกตกแต่งให้กลายเป็นห้องหอของคนทั้งสอง ภายใต้แสงเทียน
รูปใบหาว ร่างของหญิงสาวผู้สวมมงกุฎสีทองและชุดสีแดงตกอยู่ภายใต้
เงามืดสลัว แต่ความมั่งคั่งกลับยังคงสะดุดตา

เขาเดินเข้าไปถอดมงกุฎบนศีรษะของเธอแล้วสยายผมลงมา
ดวงตาของทั้งคู่สบกัน

ในดวงตาสีฟ้าดูจะเลสาบคล้ายมีคลื่นความรักกระเพื่อมอยู่ในนั้น

"เรียกชื่อข้าหน่อยได้หรือไม่"

"อันนา"

"ไม่ใช่" เธอจะพริบตา "ชื่อเต็มของข้า"

"อันนา วิมเบิลตัน"

"อีกครั้งสิ"

"อันนา วิมเบิลตัน"

"ท่านช่วยเรียกข้าอีกสักสิบครั้งได้หรือไม่"

โรแลนด์หยุดยั้งขึ้นมา "จะให้เรียกกี่ครั้งก็ได้"

เมื่อได้ยินเขากระซิบเช่นนั้นข้างหู อันนาจึงก้มหน้าลงอย่างเอียงอาย
"คำขอของข้า...ฟังดูประหลาดใช่หรือไม่"

"ก็นิดหน่อย" โรแลนด์บิบบจูมเธอเบาๆ "ต่อไปเจ้าจะได้ยินชื่อนี้
จนเบื่อเลย อีกอย่างต่อไปให้ไม่มีนามสกุลนี้เจ้าก็ยังเป็นภรรยาของข้าอยู่ดี"

ในโลกของเขาการแต่งงานไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนไปใช้นามสกุล
เดียวกัน เขาจึงไม่ค่อยให้ความสำคัญกับวิธีเรียกหลังแต่งงานมากนัก

"ถึงจะเป็นเช่นนั้นข้ากลับรู้สึกว่าการเรียกเช่นนั้นถึงจะสมบูรณ์แบบ..."

อึนนายกมือทาบอกตัวเอง "เหมือนกับว่าข้าไม่ได้อยู่ตัวคนเดียวอีกต่อไป
นี่น่าจะเป็นความสำคัญของพิธีการกระมัง...ไม่ว่าจะเป็นการสวมมงกุฏ
หรือเปลี่ยนวิธีเรียก พวกเราล้วนอาศัยการเปลี่ยนแปลงจากภายนอก
มาตอกย้ำให้ตัวเองรู้ว่าเราเป็นใคร ถึงความรู้สึกระหว่างคนทั้งสอง
ไม่จำเป็นต้องใช้พิธีการมาพิสูจน์ แต่หากขาดมันไป ในตอนที่หวนคิดถึง
อีกครั้งคงจะต้องรู้สึกเสียใจและเสียดายแน่นอน"

โรแลนด์ไม่ได้ตอบ เพียงเอื้อมมือไปโอบเธอเข้ามากอด

เวลานี้ไม่จำเป็นต้องพูดอะไรแล้ว

หลังทั้งสองคลอเคลียกันครู่หนึ่ง อึนนาจึงพูดขึ้นมาว่า "โรแลนด์
ข้าขออะไรท่านน้อยได้หรือไม่"

หากจำไม่ผิดละก็ นี่น่าจะเป็นครั้งแรกที่เธอเอ่ยปากขอร้องเขา

"ได้แน่นอน เจ้าว่ามาสิ"

"ข้าอยากรับหน้าที่เป็นหัวหน้ากองอุตสาหกรรมของท่าน"

โรแลนด์ลอบแปลกใจเล็กน้อย "นั่นไม่ใช่ปัญหาหรอก แต่เหตุใด
จู่ๆ เจ้าถึง..."

"เพราะข้าเป็นเพียงหญิงสาวชาวบ้านที่มาจากเมืองเล็กๆ นะสิ"

อึนนาย้มเล็กน้อย "ตอนนี้จู่ๆ ก็ได้กลายเป็นราชินีแห่งเกรย์คาสเซิล
ข้าเดาว่าคงจะมีคนไม่พอใจอยู่ไม่น้อยทีเดียว"

"วางใจได้ ไม่มีใครกล้าพูดมากเกี่ยวกับเรื่องนี้หรอก" โรแลนด์
เอ่ยปลอบ

"หากทุกเรื่องต้องให้ท่านเป็นคนจัดการ ความสงสัยเช่นนี้ย่อม
ผุดขึ้นมาไม่หยุด" เธอส่ายหัว "ข้าไม่อาจเอาแต่หลบอยู่ด้านหลังท่าน
และดื่มด่ำแค่กับเรื่องที่ตัวเองสนใจได้อีก ข้าอยากจะทำมากกว่านั้น
ทำให้คนอื่นไม่อาจพูดอะไรได้อีก"

จากแม่มดที่ไม่มีคนรู้จักกลายเป็นผู้รับผิดชอบกองอุตสาหกรรม

อย่างนั้นหรือ โรแลนด์ยกยิ้มมุมปาก ข้าก็ไม่เคยคิดจะขังเจ้าไว้แต่ใน
สวนด้านหลังอันคับแคบเช่นนั้นเสียหน่อย...

"ได้ทุกอย่างตามที่เจ้าต้องการเลย ที่รัก"

"ขอบคุณท่านที่ตามใจข้านะ" อันนาเขย่งปลายเท้าขึ้นมาเพื่อ
ประทับจูบบนหน้าผากของเขาเบาๆ "อ้อ จริงสิ ท่านยังอยากรู้เรื่องที่ข้า
คุยกับไนติงเกลเมื่อคืนนั้นอยู่หรือไม่"

"เอ่อ..." โรแลนด์ชะงักเล็กน้อย "หากบอกว่าไม่อยากจะรู้ก็คงโกหก
แต่..."

"ไม่เป็นไร" เธอพูดยิ้มๆ "นั่นเป็นแค่ข้อตกลงเท่านั้น อีกอย่างมันก็
สิ้นสุดลงแล้วด้วย ตอนนี้...ท่านช่วยอุ้มข้าไปที่เตียงที่"

เทียนไขถูกไฟสีดำทำให้ดับลง ความมืดราวกับผ้าผืนบางที่บดบัง
ร่างของทั้งสองเอาไว้

นี่เป็นคำคืนที่มีดสลัว ทว่าสวยงาม

ตอนที่ 1036

การปกครองของพระราชองค์ใหม่

วันต่อมาหลังพิธีราชาภิเษก โรแลนด์ได้เรียกประชุมเจ้าหน้าที่ครั้งที่สามในโถงรับรองของปราสาท

เนื้อหาหลักในการประชุมคือการจัดสรรอำนาจ นี่เป็นสิ่งที่เจ้าหน้าที่ทุกคนให้ความสนใจมากที่สุด

ในฐานะผู้สนับสนุนฝั่งที่ถูกต้อง พวกเขาต้องยอมรอคอยเวลานี้มานานโดยไม่ต้องสงสัย การทำงานให้ผู้ปกครองดินแดนกับการทำงานให้พระราชนับเป็นคนละเรื่องกัน โดยเฉพาะหลายคนที่เคยทำงานอยู่ในการเมืองมาก่อนย่อมเข้าใจแนวคิดการรวมอำนาจเข้าสู่ศูนย์กลางมาคร่าวๆ แล้ว การเลื่อนขั้นในครั้งนี้อาจมีความสำคัญต่อพวกเขาอย่างเห็นได้ชัด เพราะนั่นหมายความว่าพวกเขาจะได้เปลี่ยนจากคนที่ไม่มีใครรู้จักเป็นเจ้าหน้าที่คนสำคัญของเกรย์คาสเซิล พื้นที่ที่ต้องดูแลย่อมไม่ใช่แค่ดินแดนตะวันตกอีกต่อไป อำนาจของพวกเขาเรียกได้ว่ามากกว่าบรรดาขุนนางใหญ่ในอดีตเสียอีก

โรแลนด์ย่อมไม่มีทางปล่อยให้ความรู้สึก 'ทะเยอทะยานที่จะป็นขึ้นไปบนฟ้า' เกิดขึ้นภายในใจเจ้าหน้าที่ของเขา ด้วยเหตุนี้จึงพูดถึง

เรื่องกฎเกณฑ์ตั้งแต่เริ่มประชุม "อันดับแรกข้าขอแสดงความยินดีกับทุกคนที่ได้รับเชิญให้มาเข้าร่วมการประชุมครั้งนี้และกลายเป็นส่วนหนึ่งของการบริหารระดับสูง ในเวลาหลายสิบปีต่อจากนี้พวกเจ้าจะได้ร่วมปกครองอาณาจักรเกรย์คาสเซิลไปด้วยกันกับข้า"

"มิกล้าพะยะคะ" บารอฟเอ่ยขึ้นมาเป็นคนแรก เขายกมือทาบหน้าอกพร้อมก้มตัวลง "การได้ทำงานรับใช้พระองค์ถือเป็นเกียรติของพวกกระหม่อม! ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดขอเพียงพระองค์รับสั่งมา พวกกระหม่อมก็จะพยายามทำให้เต็มที่พะยะคะ!"

แม้คำพูดจะฟังดูอ่อนตัว แต่เจ้ากรรมที่ว่าการเมืองกลับยัมนหน้าย่นไปหมดแล้ว เห็นได้ชัดว่าเขารอคอยเวลานี้มานาน

โรแลนด์พยักหน้ายิ้มๆ หลังบอกให้ทุกคนนั่งลงแล้ว เขาค่อยพูดขึ้นว่า "แต่มีเรื่องหนึ่งที่ข้าต้องพูดให้พวกเจ้าเข้าใจตรงกัน ที่เรายึดอำนาจศักดินาของพวกขุนนางก็เพื่อให้คนที่มีความสามารถได้เข้ามาทำงานแทน และการจะรักษาความรุ่งเรืองของอาณาจักรก็ขึ้นอยู่กับว่ามีผู้มีความสามารถต่อสู้เพื่อมันอยู่มากน้อยเพียงใด ดังนั้นข้าไม่ยากเห็นพวกเจ้ากลายเป็นขุนนางในอีกรูปแบบ"

"แน่นอนพะยะคะ..." บารอฟรีบพูด "ไม่มีใครรับรองได้ว่าคนรุ่นหลังจะมีความสามารถแบบเดียวกัน ทุกตำแหน่งจึงควรคัดเลือกคนที่มีความสามารถที่สุดเข้ามารับผิดชอบพะยะคะ"

หลายคนแสดงออกว่าเห็นด้วยกับคำพูดของบารอฟทันใด

ไม่ว่าเขาคิดไปเองหรือไม่ แต่โรแลนด์มักรู้สึกว่่าเจ้าหน้าที่ของที่ว่าการเมืองชุดนี้เปลี่ยนไปจากเมื่อก่อนไม่น้อยทีเดียว กระทั่งคำพูดประจบประแจงก็ฟังดูรื่นหูขึ้น เมื่อมองเข้าไปในดวงตาของพวกเขา ก็จะเห็นถึงความเคารพยำเกรง ความแตกต่างพวกนี้ทำให้เขาชอบรู้สึกพอใจอยู่ลึกๆ

นี่น่าจะเป็นประโยชน์ของพิธีการกระมัง

ไม่แปลกใจที่ทอริฟิคกับการเสียต่างทำสงครามจนวุ่นวายกันไป
ครึ่งค่อนอาณาจักรเพื่อตำแหน่งนี้

เพียงแต่โรแลนด์ไม่ปล่อยให้ตัวเองจมอยู่ในห้วงอารมณ์เช่นนั้น
นานนัก แม้จะเป็นพระราชชาติอยู่สูงเหนือทุกคน แต่ดินแดนที่เขา
ปกครองก็เป็นเพียงเศษเสี้ยวหนึ่งในดินแดนอันกว้างใหญ่ไพศาล
หากพึงพอใจกับของแค่นี้ เขาก็ไม่ต่างอะไรจากพวกผู้นำเกาะเล็กๆ ที่อยู่
ห่างไกลจนไม่มีใครเคยได้ยินชื่อ

โลกใบนี้ช่างกว้างใหญ่ และเขาก็ปรารถนาที่จะได้เห็นมัน

"สิ่งที่เจ้าว่ามาเป็นแค่หนึ่งในเรื่องพื้นฐานที่สุดเท่านั้น" โรแลนด์
มองไปรอบๆ "ความจริงแล้วไม่มีใครรับรองได้ว่าจะสามารถนั่งอยู่ใน
ตำแหน่งเดิมตลอดไปได้หรือไม่! ความยั่วยวนจากโลกภายนอก การ
หยุดนิ่งทางความคิด และกิเลสที่ขยายตัวอยู่ในใจ สิ่งเหล่านี้ล้วน
สามารถทำลายอนาคตของคนคนหนึ่งได้! พวกเจ้าเองก็...ไม่ใช่ข้อยกเว้น"

เมื่อเขาเพิ่มระดับเสียงขึ้น เหล่าขุนนางต่างก็พากันก้มหน้าลงไป
ทันที ไม่กล้าจะหายใจแรงไปชั่วขณะหนึ่ง

"ดังนั้นการเข้ามาอยู่ในศูนย์กลางการปกครองจึงเป็นเพียงแค
จุดเริ่มต้น ในทุกปีความสามารถและผลงานของพวกเจ้าจะต้องถึง
มาตรฐานที่กำหนด ส่วนหลังจากนั้นจะได้เลื่อนขั้นหรือหยุดอยู่ที่เดิม
ข้าจะใช้พวกมันเป็นตัวตัดสิน" โรแลนด์เว้นช่วงเล็กน้อย "แต่แน่นอนว่า
ยังมีผลลัพธ์ที่เลวร้ายยิ่งกว่านั้น อย่างเช่นคนที่รู้ตัวว่าไม่มีความสามารถ
แต่กลับยังกล้าสร้างความเสียหายให้กับอาณาจักร คนคนนั้นจะถูกปลด
ออกจากตำแหน่งแล้วส่งไปให้ศาลตัดสิน!"

"ใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท..." บารอฟถามอย่างระมัดระวัง "ไม่ทราบว่
ใครจะเป็นผู้เขียนรายงานประเมินหรือพะยะค่ะ"

"ข้าจะเป็นผู้รับผิดชอบเรื่องนั้นเอง" โรแลนด์มองไปทางเขา "ยังมีคำถามอีกหรือไม่"

แม้ความจริงแล้วคนที่ตรวจสอบจะเป็นโนติงเกลของหน่วยรักษาความสงบ แต่คงดีกว่าหากโรแลนด์บอกทุกคนไปว่าเขาเป็นคนจัดการเอง

"ไม่ กระหม่อม...ไม่มีแล้วพะย่ะค่ะ"

"ข้ารู้ว่าในใจของทุกคนคิดอะไร" เขาพูดต่อ "กว่าจะมาถึงตรงนี้ได้ ย่อมไม่ใช่เรื่องง่าย เดิมทีมันควรจะเป็นช่วงเวลาอภิเษกผลประโยชน์ แต่หากหลังจากนี้เราต้องมานั่งห่วงหน้าพะวงหลัง ข้ายังต้องพยายามอย่างหนักเพื่อไม่ให้คนจับได้ เช่นนั้นประโยชน์ของการเป็นเจ้าหน้าที่ส่วนกลางจะอยู่ที่ใด สิ่งที่ข้าอยากจะทำก็คือเราสามารถทำให้ผลประโยชน์แยกออกจากการทำงานได้ ขอเพียงพวกเจ้าทำงานที่ข้ามอบหมายให้สำเร็จ ข้าก็ไม่รังเกียจที่พวกเจ้าจะไปหาผลประโยชน์ให้ตัวเอง มันก็เหมือนกับการแบ่งขนมปัง ยิ่งขนมปังก้อนใหญ่ ต่อให้ได้รับส่วนแบ่งน้อยเพียงใด มันก็ยังทำให้อิ่มท้อง แต่หากมีขนมปังก้อนเล็ก ต่อให้กินทั้งหมดนั้นคนเดียวก็ไม่มีทางอิ่มได้ และคนที่ยืนอยู่ใกล้ขนมปังมักจะได้รับส่วนแบ่งง่ายดายที่สุด ข้าเชื่อว่าพวกเจ้าน่าจะเข้าใจหลักการนี้"

ทรัพยากรที่เจ้าหน้าที่ทั้งหลายจะได้รับย่อมไม่ได้มีแค่เงินเดือน มันยังรวมถึงเส้นสายและอำนาจซึ่งเป็นต้นทุนที่เหนือกว่าอยู่ด้วย หากแม้แต่แนวคิดนี้ยังมองไม่ออก เขาก็ไม่ต้องการรับคนเช่นนั้นเข้ามาทำงานอยู่ในที่ว่าการเมือง

หลักการขับเคลื่อนด้วยท่อนไม้และแครอท*ได้รับการพิสูจน์มาแล้วในประวัติศาสตร์ ถึงระหว่างใช้จะค่อนข้างติดขัด แต่โรแลนด์ก็รู้สึก

* ขับเคลื่อนด้วยท่อนไม้และแครอท เป็นคำอุปมาสำหรับการใช้รางวัลและการลงโทษร่วมกันเพื่อกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมที่ต้องการ

คุ้นชินกับมันไปแล้ว

"ก่อนข้าจะประกาศเรื่องการเลื่อนตำแหน่ง พวกเจ้าสามารถเลือกที่จะลาออกได้ คนที่ลาออกจะได้รับเงินชดเชยก้อนใหญ่ จำนวนของมันมากพอให้ใช้จ่ายได้ทั้งชีวิตเลยทีเดียว แต่หากเลือกที่จะอยู่ต่อพวกเจ้าก็ต้องจำไว้เสมอว่าบนหลังกำลังแบกรับภาระหน้าที่เอาไว้อยู่ เอาละตอนนี้ตัดสินใจได้!"

ไม่มีใครลุกขึ้น แม้แต่เคโม สเตรลที่ตอนแรกจั่วร้องว่าอยากจะลาออกจากตำแหน่งหัวหน้ากองอุตสาหกรรมเคมีก็ยังเลือกที่จะนั่งเงียบ เห็นได้ชัดว่าการรับตำแหน่งมาสองปีทำให้เขารู้ว่าหากอยากจะของบประมาณจากบารอฟ ตำแหน่งหัวหน้ากองก็ถือเป็นสิ่งสำคัญ

"ดีมาก" โรแลนด์ยิ้มมุมปาก "เช่นนั้นต่อไปจะเป็นคำสั่งแต่งตั้ง!"

เทียบกับที่ว่าการเมืองในอดีตแล้ว การเปลี่ยนแปลงที่สำคัญที่สุดของระบอบการปกครองใหม่คือการนำเมืองต่างๆ เข้ามารวมอยู่ในกรอบการดูแลด้วย

เขาจะใช้วิธีการแบ่งของยุคปัจจุบัน นั่นคือแต่งตั้งเมืองใหญ่ให้เป็นมณฑลแล้วมอบหมายให้คอยดูแลอำเภอรวมถึงหมู่บ้านโดยรอบ คนดูแลมณฑลคือผู้ว่าการมณฑล ระดับของตำแหน่งเทียบได้กับหัวหน้ากอง ทุกๆ มณฑลจะต้องมีการตั้งสำนักบริหารระดับมณฑลขึ้นมา ซึ่งจะอยู่ภายใต้การดูแลของสำนักบริหารส่วนกลางแห่งเมืองเนเวอร์วินเตอร์

การเปลี่ยนแปลงครั้งนี้มีประสบการณ์จากการตั้งที่ว่าเมืองหนึ่ง สอง สามก่อนหน้าเป็นฐานอยู่แล้ว ดังนั้นไม่นับว่ายุ่งยากเท่าไร เพียงแต่งานของหัวหน้าสำนักบริหารส่วนกลางจะเพิ่มขึ้นอย่างมาก แต่ในทางกลับกันอำนาจก็จะเพิ่มขึ้นตามไปด้วย

บารอฟได้รับเลื่อนขั้นให้เป็นหัตถ์พระราชอาอย่างที่ว่าวังเอาไว้ นอกจากจะคอยดูแลกองคลังแล้วเขายังรับผิดชอบด้านการประสานงาน

กับทุกกองด้วย ในฐานะที่เป็นผู้บริหารกลุ่มแรกของเมืองชายแดน อีกทั้งยังเป็นเจ้ากรรมที่ว่าการเมืองผู้ผลิตแรงงานที่มีความสามารถ ขึ้นมามากมาย ตำแหน่งนี้จึงเหมาะกับเขามากที่สุด คำพูดที่เอื่อยเลินๆ เมื่อสี่ปีก่อน ในที่สุดก็กลายเป็นความจริงแล้ว

นอกจากสำนักบริหารส่วนกลางของเมืองหลวง กองทัพ หน่วยรักษาความสงบ และสโมสรแม่มดแล้ว โรแลนด์ยังตั้งหน่วยงานขนาดใหญ่ขึ้นมาใหม่ นั่นคือ 'กองเสนานิการ'

กองเสนานิการแตกต่างจากกองกลยุทธ์ แม้ทั้งสองจะคอยให้คำแนะนำเรื่องการรบเหมือนกัน แต่หน่วยงานใหม่นี้จะรับผิดชอบเรื่องการวางนโยบายนอกอาณาจักรด้วย ทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับ 'การวางกลยุทธ์' ทางกองเสนานิการจะเป็นผู้รับผิดชอบในการวางแผนอย่างละเอียด เนื่องจากความแข็งแกร่งของเกรย์คาสเซิลขยายตัวมากขึ้นเรื่อยๆ อีกทั้งสงครามแห่งเจตจำนงพระเจ้ากำลังรุกคืบเข้ามา ความสัมพันธ์ระหว่างเกรย์คาสเซิลกับอาณาจักรดอว์น รวมถึงอาณาจักรวูล์ฟฮาร์ต อาณาจักรอีเทอร์นัลวินเดอร์ และฟยอร์ดหลังจากนี้ ทั้งห้าฝ่ายจะต้องมีความใกล้ชิดกันมากขึ้นอย่างแน่นอน ซึ่งในส่วนนี้จำเป็นต้องมีหน่วยงานที่มีวิสัยทัศน์กว้างไกลมาคอยช่วยเหลือควบคุมสถานการณ์

และผู้ที่จะมีรับหน้าที่เป็นหัวหน้ากองก็คือไข่มุกแห่งดินแดนเหนือเอดิธ เคนต์

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3s0nhlO>